

AMANDA BOUCHET

ATEŞİN  
NEFESİ

KRALSEÇEN GÜNLÜKLERİ

• 2. KİTAP •



Çeviren  
Tuba Özkat

*Kocam için, o olmasaydı  
son iki yılda hiç yemek pişmemiş olurdu.*



## BİRİNCİ BÖLÜM

DERİN, İYİLEŞTİRİCİ BİR UYKUDAN UYANMAK BANA BİR gölün yüzeyine çıkarken yukarıdan çağırın parlaklığı ve etrafımda köpüren baloncukları hatırlattı.

Bilincim narin iplikler gibi içimde yolunu buluyordu. Öğle vaktiydi. Havada parlak güneş, sıcak taş ve yaz aylarının kurak günlerinin kokusu vardı. Böcekler vızıldıyordu, bitmek bilmeyen şarkıları kupkuru bir melodiydi, sıcaklık öyle yoğundu ki bıçakla ikiye kesebilirdim. Günün hangi zamanı olduğunu sorgulamıyordum, sadece *hangi* gün olduğunu sorguluyordum ve tahminime göre, uyuduğum günle aynı gün değildi. Ayrıca neredeyse ölüyordum. Yine.

Çarşafın altındayken parmaklarımı karnımdaki hassas deriye dokundurup yeni yara izinin tırtıklı çıkıntısını buldum. Diğerlerine katılan bir başka iz daha... Hem içimde hem dışımda.

Yatakta Griffin'in tarafına baktım, yerini boş ve örtüleri soğuk bulunca şaşırmadım. Yapılacak işleri, yönetmesi gereken bir krallığı vardı.

İç geçirdim ama bu çok saçmaydı. Griffin'le tanışana kadar hiç iç geçirmemiştim.

Başının izi hâlâ yastıktaydı. Elimi üstünde gezdirdim. Kralseçen büyüm için beni kaçırdığından ve her fırsatta onunla savaştığımdan beri katettiğimiz mesafeyi düşündüm.

Fakat Griffin düşündüğünden daha fazlasını ele geçirmişti ve ona en kötü kısmını hâlâ söyleyememiştim.

*Sonun habercisi. Krallıkların yok edicisi.*

Gözlerimi sınıksız yumdum, tekrar ağır uykunun huzurlu kaçışına dönmek istedim. Fakat artık yorgun değildim, yarı doğrular ve söylemediğim şeyler karnımda cerahat gibi toplanıyor, korkunun soğuk parçaları yeni yara izimin sıcaklığının hemen altına çörekleniyordu. Kim olduğum hakkında. Korkunç kehanet hakkında. Daphne'nin peşimde dolanması ve tehditleri hakkında bile dürüst değildim, beni bu yatakta yaralı ve sızlayan bir hâlde yatmak zorunda bırakan tam da Griffin'den sakladığım şeylerdi. Griffin'in eski âşığı gölgelerin arasında gizlenip karnıma bir bıçak fırlatırken ne yaptığını tam olarak biliyordu. Bilmediğiyse, o bıçağı çekip geri çıkaracağım ve ona fırlatacağımı.

Kapılar açıldı ve başımı çevirdim. Griffin'i görünce kalbim hızlandı. Uzun, iri, kaslı bir yırtıcı hayvan gibi odaya girdi, duruşu dengeli ve kendinden emindi, parıldayan gri gözleri tamamen bana odaklanmıştı. Mürekkep karası saçları, şahin gagasını andıran burnu, şu inatçı çenesi ve gü, siyah sakalı onu sert ve göz korkutucu gösteriyordu. Beline bağlı kılıcı ve çattığı kaşlarıyla tam bir savaş lorduydu.

Titredim. Onu daha fazla istemem mümkün değildi.

Büyüyle dolu damarlarımda bir yıldırım çakarak canlandı. Griffin'e baktım, yakında olduğunu hissediyordum ve kendi içime kıvrılıp yok olmak istememe sebep olacak korkutucu şeylerin hepsini görmezden gelebilirdim. Yatağın yanında durdu ve vücudum sıcaklık ve arzuyla kavruldu. Bana ne yapacağını merak ettim. Benim ona ne yapacağımı da.

Ona uzandım ama Griffin kollarını göğsünde kavuşturup bana tepeden baktı.

Elim havada garip bir şekilde kalakaldı ve kalbim de onunla birlikte duruverdi. Boğazım berbat bir gerginlikle tıkanı, sesimi boğuk bir hâlde soktu. "Seni hâlâ içimde hissedebiliyorum."

Taş gibi ifadesi değişmedi fakat demirden bakışları çıplak me-

melerime indi. Gözleri tekrar yukarı çıktığında donmuş granit gibiydi. “Beni aptal yerine koyarken eğlendin mi?”

Karnım mide bulandıracak kadar korkunç bir güçle kasıldı. Kendimi örtmek için çarşafı üzerime çektim, ellerimi titremekten alıkoymak için sıkıca tutundum. İşe yaramadı. Adrenalin içimde kükreyerek beni sarsıyordu.

“Ne demek istiyorsun?” Gözlerim kocaman, sesim tizdi. Suçlulukla doluydu. Oyun yüzüm buysa kumarbaz olmamam iyi bir şeydi. Fakat daha önce kaybedecek bu kadar çok şeyim olmamıştı.

Griffin uzandı ve örtüyü ellerimden de yataktan da çekip aldı. Elinde tuttu. “Bence biliyorsun. Yoksa arasından seçemeyeceğin kadar çok mu yalanın var?”

Doğrulup oturdum, utanç ve endişe çıplak bedenimin üzerine akkor bir renk gibi saçılıyordu. Kraliyet yemeğindeyken Griffin sırlarımı açığa çıkarmaya yemin etmişti. Bu kadar hızlı yapacağını düşünmemiştim. “Sana yalan söylemedim.”

Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. “İşte bir tane daha. Dilinden nasıl da kolayca dökülüyor.”

Normalde gözlerinden akan sükûnet yok olmuştu. Şimdi içlerinde fırtınalar kopuyordu. Karanlık bulutlarında öfke ve şiddet dönüyordu. Beni öyle yıkıcı ve korkunç bir ifadeyle izliyordu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Tedbirle çarşafa uzandım ama kumaşı tutan eklemlerinin boğumları bembeyaz oldu. Kaybedeceğim bir çekme yarışına girmektense döndüm, karnımdaki keskin sancıyı görmezden geldim ve kendimi kapamak için bir yastık aldım. Açık saçlarım omuzlarıma döküldü, beni Griffin’in öfkeli bakışlarına karşı örttü.

“Birkaç detayı atlamış olabilirim,” diye itiraf ederken tekrar önüme döndüm. *Gerçekten önemli detayları.* “Fakat sana söylediklerim doğrudur.”

Gözleri daha önce bana yönlendirmediği bir ceza vaadiyle alev alev yandı. “Öyle mi dersin... *Lukia?*”

Yastığı sıkıca kavradım, içimdeki bir şeyler kırılıyordu. Griffin ona anlattığım her şeyi hatırlıyordu. Onun Magoi danışmanı

–büyüyle, soylularla, krallıklarla, yaratıklarla ve tanrılarla ilgili uzmanı– olarak bir keresinde ona Beta Fisa'nın adının Lukia olduğunu söylemiştim. Fisa tahtının kayıp vârisi. Kayıp Prenses.

Adı Lukia değildi ve nasıl olduysa Griffin şimdi bunu biliyordu. Ben olduğumu biliyordu.

Boş midemde çalkalanan bulantı yüzünden bir uyuşukluk üzerime çökmeye başladı ve başımın döndüğünü fark ettim.

“Sen iyi, dürüst ve adilsin,” dedim boğuk bir sesle. Ona serap görüyormuşum gibi baktım. Bir an için buradaydı ve isteyebileceğim her şeydi. Sonra göz açıp kapayana kadar gidecekti.

Sertçe sordu: “Peki sen nesen?”

Sorusu zorlukla kabuk bağlamış bir yarayı açtı ve cevap canımı yaktı. Ben bir katildim. Kardeş katili? Hepsi bir günlük işti. İki kere. Sonları olduğunu bile bile masum insanları kötü bir kraliçenin önüne sermek mi? Onu da yapmıştım. Etrafında daha fazla kalamayacak kadar korktuğumda Fisa'yı, *Fisalıları*, acımasız bir sosyopatın eline bırakıp kaçmış mıydım? Evet, onu yapan da bendim.

Safra boğazımı yaktı. Yutkundum, tadı acı son gibiydi. “Bir yalancı, katil ve korkağım.”

Griffin hareket etmedi, sakinmiş gibi görünüyordu. Beni titretti. Daha uzandığını bile görmeden yastığı elimden çekip aldı ve odanın öteki tarafına fırlattı. Yastık bir vazoya çarpıp onu devirdi ve vazo parçalara ayrıldı.

Ben de parçalandım, olduğum kişi kırık vazonun parçaları gibi kırılıyordu. O kadının başta kalbim ve zihnim üzerinde belli belirsiz bir tutuşu vardı. Şimdiyse yeni, aptal umutlarla dolu beklentiler etrafımda bir utanç girdabı gibi süzülüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım, gözlerimin arkasından sıcaklık yayılıyordu.

“İçinde olanı paylaşmıyorsun,” dedi dişlerinin arasından.

Griffin gözlerini dikip bana baktı ama içlerinde arzu yoktu. Sadece öfkeli bir hayal kırıklığı vardı. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar teşhir edilmiş ve savunmasız hissetmemiştim. Sadece çiplak da hissetmiyordum. Derim yüzülmüş gibi hissediyordum.

“Sen de dışarıdan, hakkın olana mı bakacaksın?” diye sordum.

Burun delikleri genişledi. Sinirle aldığı bir nefesten sonra çarşafı bana attı. “Kendini ört.”

Boğazım tıkanır gibi oldu. O iki kelime canımı hayal bile edemeyeceğim kadar acıttı. Sanki kulak çınlatıcı bir tokat gibiydi, başımdan ayak parmaklarıma kadar acıtmıştı.

“Catalia Fisa.” Griffin, ona tamamını hiç söylemediğim ismi çiğneyip tükürür gibi söyledi. Bir daha asla “sadece Cat” olmayacaktım. Hatta Fisalı Cat bile olmayacaktım. Ben sadece krallığımdan gelmekle kalmıyordum. Krallığın kendisi *bendim*. “Ruh ve bedenle, *Majesteleri*. İçini ve dışını. İkisini de istiyorum. Ya da hiçbirini istemiyorum.”

Yüreğim acı verici bir şekilde buruldu ve kaburgalarıma çarpmaya başladı. “İkisini de mi?”

Düz bakışı, *Beni duydun*, der gibiydi. Ağzını açmadı.

“Ama Griffin...”

“Yapma.” Griffin kafese kapatılmış bir hayvan gibi döndü ve odada volta attı. Sesi patlamaya hazırlanan bir fırtına gibi alçaktı. Hırslayarak, “Bana bir yalan daha söylemeye kalkma,” dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp çarşafı etrafıma doladım, ucunu bağlayıp ayağa kalktım. Fiziksel olarak Griffin’le karşılaştırıldığımda kocaman bir dezavantajım vardı ve yatmak işleri sadece daha kötü hâle getiriyordu. Ayağa kalkmanın da pek bir faydası yoktu. Bacaklarım güçsüzdü. Göğsüm sanki boştu. “Nasıl öğrendin?”

“Beta Fisa olduğunu mu? Fisa kraliyet ailesindeki kayıp halka olduğunu mu? Kaçak prenses olduğunu mu?” Hiç hoşuma gitmeyen gaddarca bir kahkaha attı ve çattığı kaşlarının altından bana bir bakış attı. “Bu tanrıların kahrettiği yeri düzeltip daha iyi bir yer yapmamı engelleyebilecek birkaç kişiden birinin kana susamış annen olduğunu mu? Thalyria belasının yaşayan en büyük çocuğu olduğunu mu?!”

İrkildim. Son kısım soru değildi. Bir suçlamaydı. Karalamaydı. Griffin bana vahşi bir bakış attı, güçlü elleri yumruğa dönüştü. Gözlerim o iri, kuvvetli elleri takip etti. Eskiden, onları bana zarar

vermek için kullanır mı diye merak ederdim. Belki de merak etmeyi hiç bırakmamalıydım.

Omzumu silktim, göğsümde akkor bir düğüm gittikçe sıkışıyordu. “Böyle de diyebilirsin tabii.”

Griffin’in dik bakışları kavurucu bir hâl aldı. Ardından kükremesi pencereleri sarstı, demir gibi kontrolünden geriye ne kaldıysa gözümü kırpmayacağım bir hızla onu terk etti. Bir sandalye alıp odanın karşısına fırlattı. Sandalye duvara çarpıp kırıldı ve bir bacağı tamamen kopup ayrıldı. Peşinden bir kâse, bir el yıkama kabı ve suyla dolu bir sürahi gitti. Eşyaların çatlayıp parçalanmalarını sersemletici bir sancıyla izledim. Yüzü bakılamayacak kadar korkutucuydu. Başka bir ağır, tekli koltuğu aldı ve çıra hâline gelece kadar parçaladı. Yok edecek bir şey kalmayınca küfrederek masayı ters çevirdi ve altından öyle sertçe tekmeledi ki ahşap çatladı. Ağır mobilya gıcırdayarak odanın karşısına fırlayınca irkildim.

Bana doğru döndü, iriydi, karanlıktı ve zorlukla nefes alıyordu. “Küstahlık.” Bakışları üzerimde gezindi. “Niçin şaşırıyorum acaba?”

Griffin’in kavurucu gazabının sıcaklığı altındayken içimde bir şeyler soluyordu, karşımda kule gibi dikilen adamda tanıdığım savaş lordunun patlayıcı şiddetini görüyordum. Onu kışkırttığım onca sefere rağmen bana bir kere bile böyle bakmamıştı, sanki bana gerçekten zarar verebilecekmiş gibi.

Genelde tehlikeyle karşılaştığımda veya katıksız hiddetle yüze geldiğimde ya kahkaha atar ya da en azından atıyormuş gibi davranırdım. Bu defa öyle olmadı. Yine de çenemi yukarı kaldırmayı başardım. “Gerçek ortada. Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Beni yakaladın mı diyeyim?”

“Beni yakaladın mı dedin sen?” diye kükreyip ileri doğru adım attı. “*Beni yakaladın ha!*”

Çenemi kapadım ve yerimden kıvıldamadım. Savunulacak ya da yoktu. Birçok şey olabilirdim ama ikiyüzlü değildim.

Sessizliğim onu hep delirtirdi. Ama bu defa onu tam anlamıyla hiddete sürükledi. Griffin kılıcını kınından çıkardı; mantıklı, aklı



başında, sağlam benliğinden geriye zerre bile kalmamıştı. Bana ulaştığında kanım buz kesti ama tek yaptığı eliyle –pek de nazikçe davranmayarak– beni yatağın yanındaki yerimden kenara itmek oldu. Yolundan çekildiğim anda kılıcını iki eliyle kavradı ve öfkeyle haykırarak aşağı indirdi. Kılıcı yatağa sapladığında nefesim kesildi. Kılıcını geri çekti ve tekrar indirdi. Ve tekrar. Her darbesi bir öncekinden daha sert ve acımasızdı. O yıkım tufanının içindeyken kesti, deldi, kırdı, parçaladı ve *her şeyi* yıkıp geçti. Sadece dakikalar içinde, bir zamanlar devasa olan yatağımızı tüyden, kumaştan ve kırık tahtadan bir yığına dönüştürdü.

Boğazımdan yukarı yakıcı bir sızı tırmandı. Gözlerim yanıyordu, dudaklarımı dişlerimin arasına kısırdım ve gözyaşlarımı tutmak için ısırıldım. Ağzım hâlâ titriyordu. Yatağı paramparça etmişti, bu odada *bizim* için anlamı olan tek şeyi.

*Kediler ağlamaz. Ben de ağlamayacağım.*

Griffin bana döndü, göğsü şişip iniyordu ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Neredeyse bakışlarına karşılık veremeyecektim. “*Kuzenin Helen doğum yaptı.*”

Gözlerimi kırptım. Hissettiğim duygular çılgınca bir gelgit gibiydi, kükreyişleriyle beni sağır ediyordu ve konu değişimine odaklanmam biraz zaman aldı. “Burada mı?”

Başıyla onayladı, hareketi de sözleri gibi tersti. “Senin saldırıya uğradığını duymuş, bir sebepten kendisinin suçlanacağını sanmış ve paniklemiş. Doğumu tetiklemiş olmalı. Kraliyet yemeğine gelen konuklar gitti ama onun ailesi burada kaldı.”

“Ailesi mi?” Sözleriyle gelen telaş suratıma bir yumruk gibi indi. *Kaçmam gerek!*

“Kocasının ailesi.”

Ah. *Doğru ya.* “Kocası kim?” Öğrenmek için hiç çaba göstermemiştim. Helen’le kraliyet yemeğinde yollarımız yanlışlıkla keşiştiğinde pek konuşmamıştık. O, sırlarımı açık etmeden ya da ben etki büyüleriyle onu uzaklaştırmak gibi bağışlanamaz bir şey yapmadan önce onu Griffin’in karşısından uzaklaştırmaya odaklanmışım.

“Oreste,” diye cevapladı.

“Oreste mi? Agatone ve Urania’nın oğlu mu?” Kraliyet yemeğindeyken onun meşgul olduğunu ve birinin kendisine katılmasını beklediğini hatırladım. Belli ki o kişi Helen’di.

Griffin’in dudakları iğneleyici bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kıskanmadın ya?”

Ofladım. “Bu komik bile değil, biliyorsun.” Ve belli ki epeyce bir şey biliyordu.

“Annem, Egeria ve Jocasta kapalı kapılar arkasında Helen’le ilgilenirken ben de Oreste’yle ilginç bir konuşma yaptım. Endişelenmek gevezelik etmesine sebep oldu ve bil bakalım ne öğrendim?” Griffin kılıcını ters dönmüş masaya sapladı, bıçağı da kabzası da saplayışının gücüyle titriyordu.

“Normalde seçtiği ilk gelin Helen değilmiş. O ve ailesinin gözü çok daha yukarıdaymış, Fısalı prensese gözlerini dikmişler ve eski soyları, güçlü büyüleri ve sahip oldukları hazinelerle en iyi gelini alacaklarını düşünmüşler, kızın o zamanlar bir çocuktan farkı olmasa da. Fakat Alfa Fisa’nın kızı için başka planları varmış herhalde. Ondan vazgeçmemiş. Hatta Andromeda onların küstah tekliflerine öyle hiddetlenmiş ki habercilerini geriye kanlı bir yığın hâlinde yollamış.” Griffin suçlayıcı bakışlarını bana çevirdi. “Bu konuda bir şey biliyor musun?”

Cevap vermedim. Zorlukla nefes alabiliyordum.

“Meğerse Oreste onca yıl ideal eş için beklemiş olmasına rağmen şu anda çok memnunmuş. Dediğine göre o yaramaz Catalia’ya mahkûm kalmadığı için çok mutluymuş. Kız vahşi, yabani ve ne yapacağı önceden kestirilemeyen biriymiş, annesine çok benziyormuş ve Beta Fisa’yken kaçmış, ailesini hak ettikleri bir karmaşanın içinde bırakmış.” Griffin’in gözleri parlıyor, kirletilmiş ruhumun en dibine kadar yakarak iniyordu. “Tanıdığın birine benziyor mu, *Talia*?”

Başımınla onayladım, boğazımı tıkayan korkunç yumruyu geçecek tek bir kelime bile çıkaramadım.

“Seni öyle güzel tarif etti ki. Fiziksel olarak değil, kalanını.”

Griffin elini saçlarının arasından geçirip uzun tutamları sertçe çekti ve tekrar masayı tekmeledi. Bu defa ortadaki tahta yamulup kırıldı. “Bu konuda kahrolası bir ahmak gibi davrandım! *Senin* hakkında.” Kahkaha attı, kırık dökük sesi irkilmeme sebep oldu. “Görmem için suratıma bir tokat yemem gerekti. Ben sadece... onun bir parçası olabileceğini hiç düşünmedim... o *alçak* ailenin.”

Sözleri göğsüme bir delik oydu. *Alçak. Ben alçağım.*

Tekrar titremeye başladım. Daha bir gün önce Griffin birlikte yaşayacağımıza ya da denerken öleceğimize yemin ediyordu. Şimdiyse bana bakamıyordu bile.

Parçaları birleştirerek suçlarcasına sordu: “Kayıp Prenses olmak nasıl bir şey? Herkesin aradığı kadın olmak?”

“Beni aramıyorlar. Beni avlıyorlar.”

“Sen de onları avlamakta iyi bir iş çıkarıyorsun.”

Rengimin attığını hissettim. Griffin beni kendi kardeşimi öldürürken görmüştü. Artık bağımızı biliyordu. Otos hak etmişti, ya biz ya o durumuydu ama yine de yapmıştım. Ben o insandım. Griffin’in tiksindiği her şeydim.

“Sana söylemememin bir sebebi vardı. O da buydu.” Sesimin titremesinden nefret ediyordum ama engel olamadım. Her nefes boğazımı tıkiyordu sanki.

“Bu dediğin ne, *Talia*?”

“Bana öyle deme.”

“Senin adın bu.”

“Benim adım Cat. Ben Cat'im.” Talia olmak istemiyordum. Beta Fisa olmak istemiyordum. Abisinin işkence ettiği ya da ablasının ölümüne sebep olan kız olmak istemiyordum. Andromeda'nın kızı olmak istemiyordum. Sıntalı habercinin kollarının ve bacaklarının koparıldığını gören kişi olmak istemiyordum. Adamın kanı üzerime sıçramıştı ve ben orada durup izlemiştim.

Griffin'in gözleri taş gibiydi. “Seni tanımıyorum bile.”

Buna inanıyordu. Kralseçen büyüm bu kadarını bana söylüyordu. Herhangi bir yalan içimde kamp ateşi yanıyormuş gibi hissettirirdi ama bu, mermer soğukluğunda bir geçekti. “Ben dün

olduğum kişiyle aynıyım. Ya da ondan önceki gün. Hiçbir şey değişmedi.”

Bana doğru atılıp omuzlarımı tuttu ve beni duvara doğru itti. Parmakları derime battı ve darbe ciğerlerimdeki havanın çoğunun çıkmasına sebep oldu. Çarşafın düğümü aşağı kayarken nefes almak için çabaladım.

Griffin’in gözleri benimkilere çakılı kaldı. “Hiçbir şey değişmedi mi?”

Zorla bir nefes aldım, başımı iki yana salladım. “Sen değişmesini istemezsen değişmez.”

“Bence ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ya da kim olduğum hakkında.” Eğilerek yaklaştı fakat bir âşik gibi değil. Düpedüz gözdağı vermek içindi. “Benim her şeyin üzerinde tuttuğum tek şey ne?”

Yutkundum, boğazım kelimeleri çıkaramayacağım kadar kuruydu. Dün buna cevap olarak, Ben, diyebilirdim. “Sadakat,” diye cevapladım, karnıma kramplar giriyordu. Sadakat de gerçeği söylemek demektir.

“Demek dinliyorsun ha?” Tutuşu acı verecek hâle geldi. “Sadece konuşmuyorsun yani?”

Nefesim kesildi. “Griffin! Canımı yakıyorsun.”

Ellerine baktı ve sonra kollarımdaki baskının birazını azalttı. “Bana gerçekte kim olduğunu söylememenin sebebi *bu* mu? Yakalanmamak için mi?”

“Yakalanmak mı?” Şaşkın, biraz dengesiz bir kahkaha kaçtı ağızımdan. “Sana ondan daha bencilce bir sebep yüzünden söylemedim.”

Kaşlarını çattı. Ağızının kenarlarında derin çizgiler belirdi ve gözlerinde büsbütün tehlikeli bir parlılık ışıldadı. “Öyleyse sadece bekliyordun. Zamanını dolduruyordun. Asla burada olmak istemedin. Hep bizi bırakıp gitmek istedin.”

Biz derken kendisini kastediyordu. Ve yanılıyordu. “Sana söylemedim çünkü senin de beni, benim kendimi gördüğüm gibi görmene katlanamazdım!”

Bana gözlerini dikip baktı, yüz ifadesi hâlâ sert ama bir o kadar da boştu. “Ne?”

“Ben sana göre değilim.”

“Ne?” diye hırlayarak beni sarstı. Kafamın arkasını duvara çarpınca durdu.

“Ben buraya ait değilim! Bunu fark etmen sadece an meselesi.”

“Ne diyorsun sen?” diye üsteledi. “Çok üstün olduğumu mu? Benden daha iyi olduğumu mu?”

*Ne? Hayır!* “Çizmelerindeki tozu yalamaya bile layık olmadığımı söylüyorum!”

Gözleri öfkeyle yandı. Korkunç bir an için beni inciteceğini düşündüm. Güçlüydüm ve hızlıydım. Griffin daha güçlü ve daha hızlıydı, ayrıca zarar verici büyülere karşı bağıışıklığı vardı, o yüzden içimdeki göz korkutucu miktarda ejderha nefesi bile onu durduramazdı. Sybaris’i öldürdüğümüzde dişi ejderhanın ölümcül ateş büyüsünü sömürüp içime çekmiştim. Artık benimdi. Ona rağmen korkutucu gerçek şuydu ki, Griffin beni cezalandırmak isterse yapabilirdi.

Nefesi düzensizleşti. Beni duvara yapıştırdığında gözlerindeki vahşi bakış beni korkuttu, sert bedeni beni oraya hapsediyordu. Tutuşu acıtırıyordu.

“Ah! Griffin! Bırak!”

Burun delikleri genişledi. Yüzündeki şiddetli öfkenin birazı dağıldı ve geriye çekilip beni öyle hızlı bıraktı ki sendeledim. Çarşaf üzerimden kaymaya başlayınca hemen tutup geri çektim. Griffin geri geri gidiyordu, bir ayağını diğerinin arkasına atıyordu. Yavaşça. Beni izleyerek.

“Seni bırakayım.” Başka bir adım daha attı ve sonra odayı daha önce hiç görmemiş gibi etrafına bakındı. Benden uzaklaşıyor, kapıya doğru geriliyordu. İri elleri yavaşça kasılıp gevşiyor, yanında duruyordu. Gözleri, öfkeyle darmaduman edilmiş odada gezindikten sonra tekrar bana kaydı.

“Griffin?”

Bakışları bir koçbaşının gücüyle benimkilere çarptı. O... dehşete düşmüş görünüyordu. “Be-ben bunu yapmayacağım. Ben seninle... olamam.”

Dudaklarım şokla aralandı. Gözlerimden yaşlar aktı. Öyle demek istemiyordu. Yeminlerimize ne olmuştu? Benden asla vazgeçmeyeceğini söylediği yeminine ne olmuştu?

Kalbim kurşun gibi ağırdı, çarpışı acı verici, kıvrandırıcı ve hızlıydı. Ne olduğunu biliyordum... Olan *bendim*.

Ben söyleyecek bir şey, onu –şimdi ve sonsuza kadar– yanımda tutacak herhangi bir şey düşünmeden Griffin kılıcını masanın çatlayan ahşabından çekip aldı ve odadan dışarı fırladı.

Beni bırakıp gitti.



## İKİNCİ BÖLÜM

### **SENİNLE OLAMAM.**

Duvara dayanarak aşağı kaydım; içime yoğun, acı veren bir sızı yayılıyor ve vücudumun her köşesine hızlıca nüfuz ediyor, kanıma ve kemiklerime işliyordu. Gözyaşlarım mahvolmuş yatağın görüntüsünü bulanıklaştırıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatarak görüntüyü engelledim. Yaşları durdurmaya çalıştım. Fakat gelip duruyorlardı, yüzümden aşağı sıcak damlalar kayıyordu. Yanan boğazımdan yukarı doğru bir hıçkırık tırmalarcasına çıktı. Alev alevdi ve pençeliyordu, yükseldi, bütün odayı salladı.

Ellerimi yere koydum, sarsılan yerde dengemi sağlarken gözlerimi açtım. Panik içindeyken her şeyi yuttum. Kalp acımı, bu büyüü ve yıkım getirecek korkunç potansiyelimi. Kolyemdeki buz parçası büyüyle nabız gibi atıyordu, güçlü bir soğuk dalgasını üzerime gelmeye zorladım, bedenimi şoka sokup acımı uyuşturdum ve fırtınayı dindirdim. Oda hareketsizleşti.

Sarsılmıştım, ihtiyatlıydım, yüzeysel soluklar aldım, ciğerlerim kapanacak gibiydi ve kalbim davul gibi çarpıyordu. Duygularımın gücüyle bütün kaleyi yıkıp yıkamayacağımı ancak tanrılar bilirdi. Uyuşuk kalmaya çalışarak kırıksık çarşafı bedenime sardım. Griffin ve benim gibi kokuyordu ve kalbim yeni baştan parçalandı, güç-bela sağladığım kontrolümü neredeyse alaşağı ediyordu.

Kumaş yumruklarımın arasında sıkarak sertçe bastırdım, ken-

di tırnaklarımın yarattığı acıyı hissediyordum. Bu şekilde olmasması gerekiyordu. Griffin bir şans vermemi istemişti. Ona. Güvenmeye. Sevmeye. Ben de vermiştim ama vardığım yer burasıydı işte. Kendi kahrolası hatam yüzünden yaşadığım sefalet ortadaydı. Farkındalık her şeyi kötüleştiriyordu.

Baskıdan gırtlığım tıkanı. Sadece katıksız, ilkel bir çılgılık boğazımı temizleyebileceğini düşünsem de pes etmedim. Dizginlerini bırakabileceğim şeyden fazlasıyla korkuyordum.

Harabeye dönmüş odaya, bir suçlamanın ardından gelen yıkıma, ellerimden kayıp gidenlere bakarken uyuşukluğumdan silkincek gibi oldum.

Etrafımdaki taşlar alçak bir titreşimle inledi, parmaklarımı kafatasımda gezdirip açık saçlarımı geriye doğru çektim ve yüzümü dizlerime gömdüm. Sallanırken kendimi bir arada tutmaya çalışıyordum.

Griffin'le bir yemin etmiştik. Fakat o Hoi Polloi'ydi ve Magoi-ler gibi yeminlerle bağlanmıyordu. Kanımdaki büyü, sözle edilen yeminleri kalıcı ve bozulmaz hâle getiriyordu; Griffin beni serbest bırakana kadar fiziksel olarak, *hayatımın kalanı boyunca* ona bağlıydım.

İki büklüm oldum. Beni asla salıvermeyecekti. Griffin, Cat'i istemese bile kralseçene ihtiyacı vardı.

Göğsüme korkunç bir ağırlık çöktü. Griffin'e büyüyle bağlıydım ama o bana bağlı değildi. Burada, onunla ama onsuz kalmaya zorlanacaktım. Onun yoluna devam etmesini izlemek zorunda kalacaktım.

*Derin nefes al. Uzun bir nefes ver.*

*Ağlasam kime ne ki?*

Oda yine sarsıldı, hızlıca bir nefes aldım. Belli ki daha fazla gözyaşı dökmek bir seçenek değildi. Aslında seçeneklerim ürkütücü bir şekilde sınırlıydı.

Ayağa kalkıp yüzümü ellerimle sildim ve vücuduma doladığım çarşafı çözüp yere bıraktım. Kukla gibi hareket ederek giyindim, bıçaklarımı ve kılıcımı taktım, diğer eşyalarımı da toplayıp çar-



şafın ortasına attım, Griffin'in odasında bana ait olan her şeyi temizledim.

Fazla bir şey yoktu; yığına kuru, yanan gözlerle baktım. Olmam gerektiği kadar uyuşuk değildim. Nefesim kesildi. Avuçlarımı gözlerime sertçe bastırdım, ısrarla yükselen sıcaklığı geri çekilmeye zorladım. Burasının evim olması gerekiyordu. Buna gerçekten inanmak benim aptallığımdı.

Nasıl kontrol edeceğimi hiç bilmediğim güçle kaleyi tekrar sarsmamaya çalışarak, çarşafın uçlarını birleştirip derme çatma bir bohça yaptım. Omzuma attım ve arkama bakmadım. Asla arkama bakmazdım. Fakat duygularımı zorlukla içimde tutan buzdandan duvar hâlâ kırılıyordu ve ucunu tutmaya çalışsam da, kolyem yardım ediyor olsa da fark etmiyordu, kalbimi hâlâ dövmekte olan acı durmak bilmiyordu ve gözü pekti.

Odaklanıp düşününce, içime dolup taşan gücün arasından tanıdık bir büyüün ipliğini ayırdım. Görünmez oldum, böylelikle bana temas eden her şey de görünmez oldu. Kıyafetlerim, silahlarım, uydurma çantam. Sinta Kalesi'nin gölgeli arka koridorlarında ilerler, dolu odalardan kaçınırken yıpranmış çizmelerimden ses çıkmıyordu. Kimse beni göremezdi ama ben de onları görmek istemiyordum.

Athena avlusundan yürüyüp geçtim, herhangi bir şey hissetmeye, görmemeye ya da düşünmemeye çalışıyordum. Tekrar ağlayamazdım. Bunu göze alamazdım. Buradaki kimse de alamazdı. İçimdeki büyü hâlâ bir fırtına gibi çarpıp duruyordu. Şu anda hissettiğim keder öyle derin, öyle çığ, öyle hiddetli ve güçlüydü ki bırakırsam neler olacağını hiç bilmiyordum. İyi bir şey olmazdı. Adımı Cat olarak kısaltmamın bir nedeni olduğunu düşündüm – pekâlâ afet anlamına gelen *Cataclysm* kelimesinin kısaltması da olabilirdi.

Griffin'le kalacağıma dair ettiğim pek de akıllıca olmayan yemin onu fiziksel olarak bırakıp gitmemi imkânsızlaştırıyordu, yani bana gidecek sadece bir yer kalıyordu. Düşman bölgesinde uzun bir süre yürümüş gibi hissettikten sonra alelade bir kapıyı açtım ve eskiden kaldığım ufak, loş kışla odasına baktım. Dar bir yatak.

Küçük bir sandık. Daha iyi günler görmüş, kenarı kabaca yontulmuş bir masa. Bir sandalye.

Sanırım evimdi işte.

Kalenin refahıyla kıyaslanınca albenisi yoktu.

Penceresiz odada tek lambayı yaktım ve kapıyı arkamdan kapatıp görünmezlik büyümünden sıyrıldım. Canım yana yana çarşaf-taki eşyaları boşalttım ve kıyafetlerimle silahlarımı yerleştirdim, metodik hareketler içimdeki kederin şiddetini kontrol etmeme yardım ediyordu. Bu durmayan, boğucu acıdan kaçmak için – ölüm dışında– bir tek kaçış yolu biliyordum.

Soyundum ve yeni geceliklerimden birini giydim. Gözlerimi sımsıkı yumduğumda bu şeffaf kumaşı Griffin için giymeyi nasıl da istediğim geldi aklıma. Fırtına grisi gözleri tutkuyla yanardı. Savaşmaktan nasır tutmuş iri elleri bana uzanırdı. Nefesi hızlanırdı ve ben de onun ilk dokunuşuyla erirdim.

Yüreğim acıyla burkuldu ve gözlerimi tekrar açıp soğuk, küçük yatağıma baktım. Düşündüklerimin hiçbiri olmayacaktı. Bu olmadan önce... onunla o şekilde sadece birkaç gece geçirmiştik.

Masaya dönüp lambayı üfleyerek söndürdüm, nefesim tehlikeli bir şekilde titredi. Zifiri karanlıkta battaniyenin altına kıvrıldım. Altımdaki döşegın sert yüzeyini kaplayan bir çarşaf olmadığını fark edince şaşırmadım. Bu odadan ayrılmıştım. Kimse geri döneceğimi düşünmüyordu... özellikle de ben.

Gözyaşlarımla savaşarak saatlerce orada uzandım, uyku tutmasını bekledim ve hiçbir şey düşünmemek için elimden geleni yaptım. Çünkü sahip olduğum tek şey hiçlikti.



Kapının çarpmasıyla ve karanlık odamın aniden bir meşaleyle aydınlatılmasıyla uyandım. Doğrulup oturarak saçımı yüzümden çektim ve ışığa gözlerimi kısarak baktım. Birisi beni tutuklamaya mı gelmişti? Barakalardan zindanlara mı götürülecektim? Bu beni şaşırtmazdı. Ben düşmandım.

Birisi meşaleyi sağa sola sallayınca alevler ses çıkarıp önce

odayı aydınlattı ve sonra... *Griffin?* Diğer iriyarı, karanlık figürlerin önünde belirdi. Gözlerim ışığa alıştığı anda nefesim kesildi.

*Ona ne olmuş böyle?* Gözleri deli gibi bakıyordu, yüzü bitkindi. Yüzündeki sadece yorgunluk değildi, *harabe*ye dönmüş gibiydi.

Griffin meşaleyi birine verip ileri atıldı ve beni çekip kollarının arasına aldı. Bedenlerimiz temas edince göğsümde bir kasılma oldu. Öyle kusursuz, öyle doğru bir his yaşıtıyordu ki beni bu şekilde tutması. Etrafımı çevreliyor, nefes alamayana kadar beni sıkıyordu, yüzümün her yanını öpücük yağmuruna tutuyordu. Gür sakalı burnumu, yanağını çiziyordu ve o hafif çizgilerden daha fazlasını istiyordum. O küçük acı burada olduğunu kanıtlıyordu. Bunun gerçek olduğunu.

Griffin'in kısık sesi beni kör bir bıçak gibi delip geçti. "Tanrılara ve bütün Olympos'a şükürler olsun." Titredi. "Beni terk ettin sandım."

Nabızım sağır edercesine kükredi. "Anlamıyorum. *Beni* terk eden *sensin*."

"Hayır. *Hayır*." Ağır solukları boynuma çarptı. "Seni *asla* terk etmem."

"Ama... bütün kavgayı hayal mi ettim?" Öyle bir şey mümkün müydü? *Tanrılar aşkına! Belki de aklımı yitirdim.*

Griffin başını iki yana sallamakla yetindi; sıcaklığı, güneş ışığı ve narenciye kokusu beni gördüğüm en güzel rüyadaymışım gibi hissettirerek sarmaladı. Omzunun üzerinden diğer adamlara baktım. Kato ve Flynn kapının önündeydi. Carver onların arkasında dolanıyordu, hepsinin çenesi kasılmıştı ve gözleri yorgun bakıyordu. Bir süredir uyumamış gibi görünüyorlardı. Flynn başıyla bana selam verdikten sonra meşaleyi boş duvardaki yerine taktı. Odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapadılar.

Parmaklarımı Griffin'in tuniğine doladım. Ellerim aramızdaki boşlukta sert göğsünün üzerinde sıkışmıştı ve parmaklarıma değen kalp atışları hızlı ve sertti. Ona sarılmak için sızım sızım sızılıyordum. Kendime izin vermeye korkuyordum. Onu ikinci defa kaybetmeyi kaldırayabileceğimi sanmıyordum.

“Seni bulamadım,” diye fısıldadı, yüzü hâlâ boynuma gömülüydü. “Dün bütün gün. Bütün gece. Sonra bugün bütün gün. Gece yarısını geçti bile.”

“O kadar uzun süre mi uyudum?” Şifa gerçekten uzun uyuymayı gerektiriyordu ve en son uyandığında... *bir buçuk gün önce* karnım hâlâ acıyordu. Şimdiye acımıyordu. Fakat o kadar derin uyumamın nedeninin o olduğunu sanmıyordum. İnkâr konusunda hep çok iyi olmuştum. Terk edilmiş bir odaya girip kendimi komaya sokacak kadar uzman olduğumu bilmiyordum gerçi.

“Tüm eşyaların gitmiş, sanki hiç var olmamışsın gibi. Kaleyi aradım. Ormanı. Şehri. Sirki.”

İçimde endişe baş gösterdi. “Ah, tanrılar aşkına. Selena.” Beni bir bakıma çocuğu gibi gören Selena, başıma bir şey daha gelmesine izin verirse Griffin’i ölümden daha kötü kaderlerle karşılaşacağı konusunda tehdit etmişti. “Ne yaptı?”

Griffin homurdandı, sesinde ihtiyatla birlikte saygı da vardı. “Sadece gözleriyle bağırsaklarımı deşecekti. Bana baktı ve tanrılara yemin ederim ki bağırsaklarımın içimde ısınıp döndüğünü hissettim.”

Buna inanırdım, Selena tanıdığım en korkutucu insanlardan biriydi. Neredeyse sekiz yıl kaldığım gezici sirkin sahibi olan Selena bana karşı inanılmaz korumacıydı ve Griffin’e ya da benim onunla kalma seçimime pek sıcak bakmıyordu. Hakkını vermem gerekirse, Griffin beni onun burnunun ucundan çekip almıştı ki ben de ona uzun süre boyunca köstek olmuştum.

Griffin beni bırakmadan yatağın kenarına oturup beni de kucağına çekti. “Düşündüm ki...” Boğazını temizledi, beni daha sıkıca tuttu. “Görünmez olup gittin sandım.”

Ve *ben de* onun bana bir daha asla böyle sarılmayacağını, gitmemi fiziksel olarak imkânsız hâle getirmek için vücuduna yapıştırmayacağını düşünmüştüm. Hayatımda ilk defa yanıldığım için mutluydum. “Bunu yapamam.”

Hafifçe geriye çekilerek yüzümü inceledi. “Yapamaz mısın?”

Çenesini tuttum, o ham erkeksiliği elimin altında hissetmeye

ihtiyacım vardı ve o da zarif bir şekilde, belki de bilinçsizce dokunuşuma doğru sokuldu.

“Yürüyüşe gidip sonra geri gelebilirim. Antrenmana gidebilirim. Alışverişe. Ziyarete. Fakat niyetim seni gerçekten terk etmek olursa muhtemelen kale kapısından öteye geçemem. Seninle yaşamaya ya da denerken ölmeye yemin ettim. Gidemem, tabii eğer sen...” Duyulacak kadar yüksek sesle yutkundum, birdenbire gerginlikten midem takla attı. “Tabii eğer sen beni yeminimden azat etmezsen.”

“Seni asla bırakmam.” Griffin’in kati, sert, harika gerçeği yoğunluğuyla içimi dağladı. Bir büyü dalgasıyla içimde *sonsuz kadar* diye şakıdı – asla bozmayacağı bir söz.

Göğsümde sert bir gümbürdeme başladı. Gittikçe arttı, kalbin etrafına ördüğüm duvarı yıktı ve kırılğan bariyer, delip geçen parçalayıcı bir ateşle patladı.

Ellerimi Griffin’in saçlarının arasına daldırdım, onu sıkıca tutmak için mürekkep karası saçlarını kullandım. “Ama bana benimle işinin bittiğini söyledin.”

“Nasıl öyle bir şey düşünebilirsin?” Beni hem nazikçe hem de çılgına dönmüş gibi sarstı. “Seni deli gibi seviyorum.”

Nefesim kesildi. Biriken yaşlar gözlerimi yaktı ve gözlerimi kırıştıtarak onları uzaklaştırdım. “Benimle olamayacağımı söyledin.”

Kafası karışmış gibiydi. Sonra sinirlendi. “*O esnada* seninle olamazdım. Beni çıldırtan saçma şeyler söyleyip duruyordun, birbirimize ait olmamamızla ilgili şeyler söyledin. Köpürüyordum ve... kendimi kontrol edemiyordum. Seni incittim, o yüzden de gittim. Seni tekrar incitmemek için kapıdan çıktım ama bu geri dönmeyeceğim anlamına gelmiyordu.”

Ona ağızım açık bir şekilde baktım, göğsümdeki gelmiş geçmiş en berbat düğüm çözüldü. “Tanrılar aşkına, ben bir *aptalım!*”

Griffin başını iki yana sallarken saçımı düzeltti. “Düşündüğün şey için, öyle düşünmene sebep olduğum için üzgünüm.”

“Hayır. Ben üzgünüm. Tamamen dengesiz ve adam öldürmeye meyilli bir aileden gelmiyorum olsaydım ilişkileri gerçekten anlayabi-

lirdim." Belki Griffin'in sözlerinden en kötü anlamı çıkarmazdım. Belki ona şüphesi için hak verirdim ve belki de bize daha çok inancım olurdu.

Griffin başımı nazikçe ellerinin arasında tuttu. Dokunuşu yaştırtıcıydı ama sesi aniden bıçak gibi kesti. "Bana yalan söyledin. Bana güvenmedin. Bundan *nefret* ediyorum."

"Sana güveniyorum!"

"O zaman neden? Neden benden saklanıyorsun?"

Açıklamayı denemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Kısmen yeterli olan kelimeler bile boğazıma tıkanıdı.

"Bir cevaba ihtiyacım var, Cat. Seçim şansın olduğunu sanma." Griffin'in elleri üzerimden çekilince birden üşüdüm. Gözleri donuktu. Sesi donuktu. O şekilde baktığında, istediğini elde ederdi.

Zorlukla yutkundum. "Beni bırakmanı istemedim."

Bu nasıl mümkün oldu bilmiyorum ama Griffin'in suratı daha da taşlaştı. "Dediğim gibi, güvenin yok."

"Bu doğru değil! Ama sana bir bak. Ailene. Sonra bana ve benimkine bak. Utanıyorum. Utanmalıyım da zaten!"

"Sen onlar gibi değilsin."

Kahkaha attım. Ses biraz acı dolu ve titrek çıktı. "Ben onlar gibi değilim. Ama onlardan geri kalır yanımda yok." Düşünmek istemediğim bir şeydi bu. İnkâr çok eskiden beri yoldaşımdı.

Burnundan derin bir nefes aldı, ağzı düz bir çizgiye dönüştü. Gözlerini kapadı ve tekrar açtı, gözlerimi esir etti. "Bunun peşini bırakacağım, Cat. Bizim için. Onca haftadır süren aldatmacanın peşini bırakacağım, buradan devam edebiliriz. Sadece bana bir şey için söz ver, başka bir şey olmadığına söz ver. Aramızda daha fazla sır olmayacağına yemin et."

İç organlarım kıvrılıp sıkıştı, başımı eğdim.

Griffin ânında tepki verdi. "Ne?" diye üsteledi. "Ne var?"

Zehirli kelimeler ağzımda toplandı, tehlikeli bir kehanetin sözleri. "O konuda konuşmaya hazır değilim."

Gözleri fırtına bulutlarına döndü, çenesindeki o kas atmaya başladı.

“Bu sana güvenmekle ilgili değil,” diyerek açıklamaya çalıştım. “Seni seviyorum. Sana güveniyorum. Bu benimle ilgili. Benim... kendime güvenimle ilgili.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki karnıma bir korku çörek-  
lendi. Sonra neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle,  
“Pekâlâ,” dedi.

“Pekâlâ mı?”

Başını hafifçe salladı; minicik, hızlı bir hareketti, sanki kendi  
iradesine karşı gelerek yapmış gibi. “Şimdilik. Ama en azından  
şuna cevap ver. Niçin kaleden ayrıldın? Nasıl ayrılabilirdin?”

Kaşlarımı çattım. “Beni istemediğini sandım.”

Griffin’in boğazından kısık bir hırıltı çıktı. Öne eğilip ağzını  
benimkine yapıştırdı, başta nazikti, ardından daha sertçe öptü.  
“Seni *daima* isteyeceğim.”

Sözleri bir yemin, öpücüğü bir sahiplenişti. Ben de karşılık ver-  
dim, nefes almak için doğru düzgün durmadım ve dilinin dilimin  
üzerindeki ilk yakıcı kayışından sonra Griffin bedenimi, ruhumu  
ve berelenmiş kalbimi hiç çaba sarf etmeden fethetti. Başından  
beri zaten hep onunlardı.

Kollarında kıpırdanıp bacaklarımı açarak kucağına oturdum,  
dizlerimi kalçasının iki yanına koydum. Elleri sırtımdan aşağı inip  
popomu avuçladı, sevdiğimi bildiği şekilde sertçe sıktı ki bunu o  
da seviyordu. Geceliğimi kalçamın etrafına toplayıp yumrukları-  
nın arasında sıktı. Elleri tekrar yukarı çıkarken tiril tiril kumaşı da  
beraberinde götürdü.

Kumaşı başımdan çıkarmak için öpüşmemize ara verdi. Kaşla-  
rını çattı. “Bu ne?”

“Gecelik.”

“Gecelik olduğunu biliyorum. Nereden aldın?”

“Kaia verdi.”

“Kaia mı?” Sesini yükseltmeden ya da bir ton bile düşürmeden  
buz gibi yapabilmesi rahatsız ediciydi. “Benim on beş yaşındaki  
kız kardeşim Kaia mı?”

“Evet, o Kaia. Ayrıca onu bu şekilde giyinirken görenler sadece

Jocasta ve benim, o yüzden işkence ve hapis planlarına son verebilirsin.”

“Ama... Kaia mı?”

“On beş yaşında, Griffin. Bazı kızlar o yaşta evli bile oluyor. Aslında ortalıkta gizlice dolanıp hizmetkârları öpmemesine şaşırdım.”

Gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. “Sen hizmetkârları öpüyor muydun?”

“On beşimde mi?” Başımla onayladım. “Ve on dördümde. Ve on üçümde...”

“Eğer on iki dersen,” diye hırladı, “yapacaklarımdan sorumlu olmayacağım.”

Çenemi yukarı kaldırdım ve kıstığım gözlerimin arasından ona baktım. Bu adamın mantıksız kıskançlığını sevmeyi öğreniyordum. “On iki...”

Bir küfür savurarak beni çevirip altına aldı. Sırtımın üzerine yatıverdim, kendimi yukarı çekişiyordum ki ağırlığıyla beni yatağa bastırdı. Vücudunun sert, güçlü kısımlarının benim daha yumuşak yerlerime dayanması leziz bir tezattı. Üzerimde dengede durarak gözlerini yumdu ve tek eliyle yüzünü ovaladı. Nasırları sakallarıyla çizildi. “Bununla ve Kaia’yla ilgili sonra konuşacağız. Şu anda, bizim hakkımızda konuşacağız.”

Kalçamı hareket ettirdim. “Biz konuşuyor muyduk ki?”

Gözleri ateş gibi yandı. Vücudu bana yanıt verdi, erkekliği git-tikçe daha kalın ve daha sert oluyordu ama akli hâlâ başka şeylerle meşguldü. “Hayır ama konuşuyor olmalıydık.” Odaklanacak kadar üzerimden kalktı. “Seni istemediğimi mi düşündün? Öyle bir şeyi nasıl düşünebildin?”

Kavgamızın acısı geri döndü ve kaskatı oldum. “Aslında tamamen saçma bir sonuç çıkarmadım, sen de biliyorsun. Senin, ‘Seninle olmak istemiyorum,’ demen yeterince büyük bir ipucuydu.”

Griffin’in iri elleri başımı kavradı. Bakışları sıkıntılıydı, baş-parmaklarıyla elmacıkkemiklerimi okşadı. “Yanlış anladın. Ben de açık konuşmadım, bunun için üzgünüm. Fakat kastettiğim şey asla o değildi.”



“Ama ben düşmanım.”

Griffin’in kaşları çatıldı. “*Benim* düşmanım değilsin.”

“Çok büyük bir engelim o zaman! Sen krallıkları ele geçirmek istiyorsun. Onları tek bir krallığa dönüştürüp kralları olmak istiyorsun.” Kolay değildi ama altından kayıp doğrularak oturdum, yüzüne baktım. “Benim istediğim bu değil. Hiç istemedim ve ben yaşadığım müddetçe bu teknik olarak mümkün değil. *Köken’in*, Thalyria’nın *ilk* kralının soyundan gelen biri olarak her zaman senin üstünde olacağım. Ben bir krallık yönetmek istemiyorum. Alfa olmak istemiyorum. Tanrılar aşkına, ben bir Beta olmak bile istemiyorum. Ya da kral karısı. Her neyse onu olmak istemiyorum!”

Griffin’in alnı kırıştı. “Yapılması gerekeni yaptığımız sürece yetkinin resmî olarak kimde olduğu umurumda değil. Birlikte yapacağız.”

Başımı iki yana salladım. “Bence umurunda. Sonuna gelince umurunda olacak.”

“Ben de senin kafanı kuma gömmek ve sadece sevdiğin birini kurtarmak zorunda kaldığında dışarı çıkarmak istediğini düşünüyorum. Peki ya diğer insanlar? Bu çürümüş Alfalar yüzünden krallıklar Yeraltı Dünyası’nı boylayacak. Nesillerdir içleri çürümüş hâlde. İnsanlar acı çekiyor. Yardıma ihtiyaçları var.”

“İşte aramızdaki fark da o!” Griffin’i iyi ve bir lider yapan, beni de, şey... *ben* yapan şey buydu işte. “Savaşa girmek, ölüm ve yıkım riskini almak istemiyorum, özellikle de tanımadığım insanları kurtarmak için değer verdiğim her bir insanın yıkımına sebep olmak istemiyorum.”

“Bu doğru değil. Bu söylediğin sen değilsin, Cat.”

“*Benim*. Benim kendimi feda etmeye meyilli olduğumu söyledin. Haklısın. Öyleyim, sevdiğim insanlar için. Bu ölümüne sebep olacak. Bunu biliyorum. Bunu kabul ediyorum. Kabul etmediğim şeyse başka birisi için ölmek.”

Başını yana çevirdi. *İnatçı adam*. “Güç Dalası kapıda. Biz davet etsek de etmesek de savaşa gelecek. Masum insanlar acı çekecek ve sen buna dayanamayacaksın.”

Şaşkınlıkla ona baktım. *Gerçekten böyle mi düşünüyordun? Beni böyle mi görüyordun?*

Kalbim çok hızlı atmaya başladı. Zihnimde orduların çarpıştığını görüyordum. Kendimi kopan bir fırtınanın merkezinde, etrafımda bedenler dönerken görüyordum. Birdenbire o bedenlerin her biri anneme dönüştü. Samur karası saçları. Yeşil gözleri. Fisa incilerinden bir taç. *Benim* tacım.

“Hayır, Griffin, ben...” Gözlerimi sımsıkı yumdum. Annem hâlâ oradaydı. Doğrulup oturuyor ve bana ona ihanet etmişim gibi bakıyordu.

Tekrar gözlerimi açtım. Bu manzara çok daha iyiydi. “Andromeda çok güçlü. O kazanacak. O hep kazanır ve sen öldüğünde hepsi benim hatam olacak, *asla* toparlanamayacağım.” Sesim çatladı, hızla bir soluk aldığımda boğazımın gerisine kırılğan bir ses takıldı.

Griffin bu korkuyu anlıyordu. Onunla ortak korkularımızdan biriymiş ancak o ilişkimizi bir ölüm fermanı gibi görmemekte ısrar ediyordu. Beni yakınına çekip sıcak elini çıplak sırtımda gezdirdi. Parmakları enseme durup beni olduğum yere sabitledi. “Beni öldürmek zordur. Ayrıca sen başarısız olmayacaksın. Asla olmazsın.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp alnımı göğsüne dayadım. Teselli mi arıyordum? Aslında saklanıyordum. Ben çoktan başarısız olmuştum. On beşimdeydim. Evime gizlice girmiştim, üzerimde bir bıçak ve Poseidon’un Kâhin Balığı’ndan armağanlarım olan yeni görünmezliğim ile büyü çalma yeteneğim, ayrıca ablamın acımasızca öldürülüşünün yakıcı öfkesi vardı. Bunun ve daha birçok şeyin suçlusu annemdi. İntikamımı almak öyle kolay olacaktı ki. Geldiğimi asla görmeyecekti.

Fakat acımasız ve yüceler yücesi Alfa Fisa’yı dudaklarını kanatacak kadar çiğnerken, *beni* bulamadığı için gözleri çılgın gibi etrafı tararken bulduğumda... yapamamıştım. Zayıftım ve aptaldım çünkü annemin belki de ilk defa normal bir insan gibi davrandığını düşünmüştüm.

Beni sevmiyor ya da özlemiyordu. Öyle saf bir şey değildi. Fakat onun gözünde bir yerim vardı, kralseçenden daha fazlasıydım.

Ne olduğunu bilmiyordum. Hâlâ bilmiyorum. Fakat her neyse, beni durdurmuştu ve sonra ona yapabileceğim tek yoldan zarar vermiş, kaçmıştım.

Griffin yüzümü ellerinin arasına alıp başımı yukarı kaldırdı, tutuşu hafif ama kafamı çevirmemi engelleyecek kadar sıkıydı. “Doğru gidebilecek şeyleri bulmak yerine yanlış gidebilecek şeyleri arayıp durmayı bırak.”

Gözlerimi devirip hafifçe ofladım. “Harika. Ebedi bir iyimser.”

Griffin dudaklarım dışarı doğru büzüşene kadar yanaklarımı sıkı. “Seni itaat etmeni sağlayana kadar öpmem mi gerekecek?”

Alayla güldüm. Yani güler gibi bir ses çıkardım. Yüzüm büzüş-türülmüşken ses çıkarmak zordu. “İtaat mı? Hiç ettim mi ki?”

Bana kalbimin ritmini bozan çapkın yarım gülüşüyle baktı. Göz kırptığında Fisalı bir korsana baktığıma yemin edebilirdim. Göğsümdeki bir şeyler çırpındı.

“Denemeye değerdi.” Griffin aylarak yanaklarımı bıraktı. “Senin için güvenmenin zor olduğunu ve her zaman öyle yaşadığını biliyorum fakat bana daha fazla inancın olmalıydı. *Bize*. Asla bırakıp gitmemeliydin.”

Dikkatle ifadesiz tuttuğu sesinin altında yoğun bir acı yatıyordu. Griffin’in dengeli sesi kalbime her zaman garip ve acı verici şeyler hissettirirdi.

“Avludan geçerek kışlaya doğru yürüdüm.” Belli ki birinin beni aramak için bakacağı son yerdı.

Griffin bana sert bir bakış attı. “Gitmemeliydin.”

“Yatağımızı parçaladın ve uzuvlarımı parça parça etmek istiyormuşsun gibi görünüyordun.”

Griffin gözlerini dikip bakmaya devam etti. “GİTME MELİY-DİN.”

Ellerimi kaldırdım. “Gitmemi istediğini sandım! Buna mecbur olduğumu düşündüm. Kale senin evin. Senin hakkın. Senin mirasın. Ben oraya ait değilim.”

“Oraya *ait* değil misin?” Kendini tutamadı. Gözleri gri bir ateş gibi parladı.

Aniden endişelenerek başımı iki yana salladım. Sanırım az önce her erkeğin içinde yatan K yklop'u, ilkel canavarı uyandırmıştım.

"Benimle evlenmeyi kabul etseydin sen de o lanet olası yere ait olurdu!"

Aha. İşte karşımdaydı. Dağ gibi, tek gözlü, koçbaşı gibi savaşıcı bir yaratık. Uyanık. Ve canlı. "Olan biten diğer şeyleri düşününce bunun hiç önemi yok."

"Önemi yok mu?" diye üsteledi. "İlk piçimiz olduğunda önemli olacak!"

Yüzümü buruşturdum. O konuya takılıp kalmıştı cidden.

"Kraliyet törenleri düzenlediğimizde ve ben üstünde hak iddia edemediğimde önemli olacak."

Omzumu silktim. Kraliyet törenlerindeki yerim umurumda bile değildi.

"Kız kardeşlerim sana taptıkları ve her sözüne bağlandıkları için gelip de bana adamın biriyle aynı şeyi yapacaklarını söylediklerinde önemli olacak."

Dudaklarım incecik oldu. Sorumluluk sinir bozucu başını kaldırdı.

"Birisi seni çalarsa ve orduma *karım* için savaşa gireceğimizi söyleyemezsem önemli olacak!"

"Kimse beni çalmayacak."

"*Ben* seni çaldım."

"Bana kükremeyi kes! Sağır değilim!"

Sakinlik tepeme bir dev düşüyormuş gibi iniverdi. Griffin tamamen hareketsizleşti ancak *titreşim yayıyordu*.

İçimde kaygı baş gösterdi. Gözlerimiz buluştu, onunkiler fırtınadan önceki bulutlara benziyordu.

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. "Ne düşünüyorsun?"

Uğursuz cevabı bileklerimi tutup beni ayağa kaldırdıktan saniyeler sonra geldi. "Sana bir ders vermeyi düşünüyorum, *Aptallansları*."